

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/7/2019
Identifikačné číslo spisu:	4616206350
Dátum vydania rozhodnutia:	19.08.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Oľga Trnková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:4616206350.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne W., bývajúcej v X., zastúpenej spoločnosťou ADIUVANTE s. r. o., so sídlom v Trnave, Tamaškovičova 2742/17, IČO: 52 341 046, v mene a na účet ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Martin Dolinaj, proti žalovanej Strednej odbornej škole gastronómie a cestovného ruchu, so sídlom v Nitre, Levická 4, IČO: 00 596 876, zastúpenej spoločnosťou HAVRILLA & Co. s.r.o., so sídlom v Bratislave, Tallerova 10, IČO: 36 364 606, v mene a na účet ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Gabriel Havrilla, o určenie, že pracovný pomer trvá, vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 6 Cpr 8/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 27. júna 2018, sp. zn. 6 CoPr 3/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyňi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Topoľčany rozsudkom z 28. apríla 2017 č. k. 6 Cpr 8/2016-163 žalobu o určenie, že pracovný pomer založený pracovnou zmluvou zo 17. marca 2015 so žalovanou ako zamestnávateľom trvá zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že žaloba nie je dôvodná. Dospel k záveru, že pracovný pomer žalobkyne so žalovanou skončil uplynutím doby, na ktorú bol uzavretý. Skončil tak potom, ako došlo k naplneniu okolností, za ktorých malo dôjsť ku skončeniu pracovného pomeru a to ukončením dlhodobej práceneschopnosti W. t. j. dňom 31. augusta 2015. Dohodnutý pracovný pomer tak skončil právnou udalosťou bez toho, aby žalovaná ako zamestnávateľ uplatnila niektorý z dôvodov upravených v § 59 ods. 1 Zákonníka práce. Podľa § 59 ods. 2 Zákonníka práce pracovný pomer dohodnutý na dobu určitú sa skončí uplynutím dohodnutej doby. Z predmetnej pracovnej zmluvy jednoznačne vyplýva dohodnutá doba trvania pracovného pomeru a nie je pritom podstatné, že v čase jej uzatvorenia žalovaná nevedela a ani nemohla vedieť konkrétny dátum, kedy W. skončí dlhodobá práceneschopnosť. Právna udalosť, po ktorú bola dĺžka trvania pracovného pomeru dohodnutá, bola jednoznačne uvedená v pracovnej zmluve uvedením konkrétneho mena zamestnankyne W. a konkrétne bolo uvedené, že ide o pracovný pomer dohodnutý na dobu určitú počas trvania práceneschopnosti W. Samotná pracovná zmluva nebola uzavretá v

rozpore s § 15 Zákonníka práce, t. j. v rozpore s dobrými mravmi. Pracovný pomer na dobu určitú bol jednoznačne vymedzený konkrétnym spôsobom, ktorým bol návrat W. z dlhodobej práceneschopnosti. Takéto dojednanie nevzbudzovalo žiadne pochybnosti, kedy sa má pracovný pomer skončiť. Teda v danom prípade boli splnené podmienky na skončenie pracovného pomeru uplynutím doby a táto doba uplynula tak, ako to bolo medzi stranami dohodnuté. Ďalej uviedol, že pre posúdenie, či mala žalobkyňa naliehavý právny záujem na určení, že jej pracovný pomer trvá je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku. Na určovacej žalobe je naliehavý právny záujem tam, kde by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobkyne alebo bez tohto určenia by sa jej právne postavenie stalo neistým. Vzhľadom na uvedený záver, žalobkyňa nemala naliehavý právny záujem na určení, že pracovný pomer trvá, pričom v konaní nebolo preukázané, že pracovný pomer pôvodne uzavretý medzi žalobkyňou a žalovanou 17. marca 2015 sa zmenil na pracovný pomer na dobu neurčitú. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP.

2. Krajský súd v Nitre rozsudkom z 27. júna 2018 sp. zn. 6 CoPr 3/2017 na odvolanie žalobkyne rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %. Dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne odôvodnené a zodpovedá zákonným kritériám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie zrozumiteľne uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol. Konštatoval, že súd prvej inštancie nepostupoval správne pri posudzovaní naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Na rozdiel od neho vzhliadol naliehavý právny záujem, pretože žalobkyňa sa domáhala určenia, že pracovný pomer trvá a tým, že žalovaná popierala trvanie pracovného pomeru, jej postavenie bolo neisté. Ďalej uviedol, že pracovný pomer na dobu určitú je opakom pracovného pomeru na dobu neurčitú a jeho najpodstatnejšia osobitosť spočíva v tom, že skončí uplynutím času, na ktorý sa vopred dohodli zamestnávateľ a zamestnanec. Predstavuje z pohľadu jeho skončenia pre obe zmluvné strany tzv. jasnú hru. Zákonník práce neposkytuje žiadnu ochranu pred skončením takéhoto pracovného pomeru v čase, keď je to pre zamestnanca najmenej vhodné, a teda keď je zamestnanec v pracovnom pomere na neurčitý čas tzv. zákazom výpovede podľa § 64 Zákonníka práce. Zákonník práce určuje presné pravidlá pre platné založenie pracovného pomeru na dobu určitú, ktoré následne konkretizoval. Doba jeho trvania môže byť určená presným dátumom, iným spôsobom určenia času (napr. počas trvania materskej dovolenky konkrétnej zamestnankyne) alebo určením inej právnej skutočnosti (napr. ukončením určitej práce a pod.). Z hľadiska vymedzenia dĺžky trvania pracovného pomeru na určitú dobu je potrebné vychádzať z toho, že už z pojmu pracovného pomeru uzatvoreného na určitú dobu vyplýva, že takýto pracovný pomer má byť spravidla krátkodobý, má byť dohodnutý na dobu časovo dohľadnú. Poukázal aj na názor právnej teórie ohľadom uzatvárania pracovného pomeru na dobu určitú. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že pracovný pomer žalobkyne skončil uplynutím doby, na ktorú bol dohodnutý, ako aj s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku a na tieto v celom rozsahu poukázal, ako na svoje vlastné. Na zdôraznenie správnosti uviedol, že na základe zisteného skutkového stavu ako aj zo samotných výpovedí strán je zrejmé, že medzi nimi bolo od počiatku kontrahovania výkonu práce žalobkyne uzatvorenie pracovnej zmluvy na dobu určitú, počas zastupovania dlhodobej práceneschopnosti W.. Pri uzatváraní pracovnej zmluvy, na základe ktorej vzniká pracovný pomer na dobu určitú, zamestnávateľ a zamestnanec de facto uzatvárajú aj dohodu o skončení pracovného pomeru, keďže sa pri vzniku pracovného pomeru dohodnú na dátume jeho skončenia. Z uvedeného odvolací súd sumarizoval, že doba trvania pracovného pomeru na dobu určitú môže byť dohodnutá nielen priamym časovým údajom uvedením časového obdobia podľa týždňov, mesiacov, či rokov alebo dobu trvania určitých prác, ale aj na základe iných konkrétnych dátumom neohraničených, objektívne zistiteľných skutočností, o ktorých skutočnej dĺžke účastníci pri uzatváraní pracovnej zmluvy nemusia mať istotu, v ktorej nepripúšťajú pochybnosti o tom, kedy pracovný pomer na dobu určitú skončí uplynutím doby. V danom prípade išlo pri uzatváraní pracovného pomeru na dobu určitú o objektívne zistiteľnú skutočnosť, ktorá bola vymedzená v pracovnej zmluve a to zastupovanie počas dlhodobej práceneschopnosti W.. Z takéhoto vymedzenia uzatvorenia pracovného pomeru na dobu určitú nemožno vyvodiť ten záver, že by išlo o neurčité dojednanie, pretože pracovný pomer mal trvať len počas zastupovania práceneschopnosti W.. Preto sa odvolací súd nestotožnil s teoretickými úvahami žalobkyne o neurčitosti dojednania, ktorý by mal za následok, že pracovná zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú. Vo všeobecnosti nie je sporné, že

W. ukončila práceneschopnosť 31. augusta 2015, keďže 1. septembra 2015 bol štátny sviatok, mohla nastúpiť do práce 2. septembra 2015. V danom prípade nedošlo k skončeniu pracovného pomeru na dobu určitú niektorým zo spôsobov podľa § 59 Zákonníka práce. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa. Navrhla zrušiť rozsudky súdov oboch nižších stupňov a vec vrátiť na ďalšie konanie, eventuálne zmeniť rozsudok odvolacieho súdu a žalobe vyhovieť v plnom rozsahu. Úvodom dovolania zhrnula podstatné okolnosti, za ktorých vznikol predmetný spor. Prípustnosť dovolania odôvodnila § 420 písm. f/ CSP. Mala za to, že prvostupňový súd mal voči nej ako slabšej strane sporu zosilnenú poučovaciu povinnosť v zmysle § 318 CSP, napriek tomu že mala právne zastúpenie advokátom, načo mal prihliadať aj odvolací súd. Namietala, že súd nevykonával dôkaz jej výsluchom, ktoré dokazovanie nedoplnil ani odvolací súd. Poukázala na to, že v danom spore mal súd v zmysle § 319 CSP právo a zároveň povinnosť zabezpečiť dôkazy nevyhnutné pre (spravodlivé) rozhodnutie vo veci, hoci by ich zamestnanec aj nenavrhol. Tieto dôkazy sa podľa nej týkali okolností uzatvorenia dohôd o vykonaní práce, čím konajúce súdy neskúmali, či v danej situácii nešlo v ich prípade k zastretému právnomu úkonu a či bolo možné na práce ňou vykonávané uzatvoriť dohodu o vykonaní práce. Súdy tak neskúmali ani platnosť dohôd a možný právny následok uvedených skutkových okolností v podobe vzniku tzv. faktického pracovného pomeru. Hoci teda bola žaloba formálne vymedzená tak, že smerovala k určeniu, že pracovný pomer trvá, okresný súd v tomto prípade, kedy určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného právneho predpisu - Zákonníka práce - mohol ísť nad rámec takéhoto formálneho vymedzenia vzniku pracovného pomeru v žalobe. Namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, lebo súdy sa nevenovali zdôvodneniu toho, ako vyriešili ňou nastolené právne otázky v dovolaní vymedzené. Prípustnosť dovolania vyvodzovala žalobkyňa aj z § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Keďže sa domáhala určenia, že pracovný pomer trvá, právny záver sa mal opierať o skutkové zistenia a ich správneho právneho posúdenia. Ďalej špecifikovala relevantné skutkové zistenia, citovala príslušné ustanovenia Zákonníka práce a Občianskeho zákonníka a vymedzila právne otázky, s ktorými sa podľa jej názoru mal odvolací súd vysporiadať. Tieto sa týkali uzavretých dohôd o vykonaní práce a platného vymedzenia doby trvania pracovného pomeru na dobu určitú s odkazom na zastupovanie počas dlhodobej práceneschopnosti, keď mala za to, že takáto otázka nebola dovolacím súdom riešená. K vymedzeniu trvania pracovného pomeru na dobu určitú poukázala na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 21 Cdo 2372/2002 a jeho právny záver.

4. Žalovaná navrhla dovolanie zamietnuť. Uviedla, že žalobkyňa svoje odvolanie oprela o skutkovú a právnu argumentáciu súvisiacu s vymedzením doby, na ktorú bol pracovný pomer dojednaný. Nenamietala procesné pochybenia spočívajúce v neskúmaní povahy ňou označených dohôd. Odvolanie podala len v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, t. j. z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolací súd neopomenul skúmanie procesných podmienok a žalobkyňa bola od začiatku zastúpená advokátom. Nemožno podľa nej prijať dovolanie, ktoré namietala nesprávne skutkové zistenia. Teda dovolanie považovala za nedôvodné, účelové a obsahovo nespĺňajúce základné zákonné predpoklady pre dovolacie konanie. Žalobkyňa podľa nej namietala predovšetkým skutočnosť, ktoré jej boli známe od začiatku súdneho konania, ale aj napriek tomu ich nenamietala a tak neurobila ani v odvolacom konaní.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), najprv pristúpil k skúmaniu splnenia ďalších podmienok dovolacieho konania a predpokladov prípustnosti dovolania.

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 CSP a § 421 CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v

tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP možno odôvodniť tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

9. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania dovolateľa podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd uvádza, že znakmi vady zmatečnosti konania podľa tohto ustanovenia sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

11. Vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP videla žalobkyňa v nesprávnom procesnom postupe súdu voči nej ako slabšej strane sporu, ktorý mal podľa § 318 CSP zosilnenú poučovaciu povinnosť, lebo ju nepoučil o tom, ktoré dôkazy je potrebné predložiť. Namietala nevykonanie dôkazu jej výsluchom, ktoré dokazovanie nedoplnil ani odvolací súd. Ďalej nesplnenie povinnosti podľa § 319 CSP, t. j. povinnosti zabezpečiť dôkazy potrebné na spravodlivé rozhodnutie vo veci a konkrétne uvádzala, že konajúce súdy neskúmali platnosť dohôd o vykonaní práce a právny následok uvedených skutkových okolností v podobe vzniku tzv. faktického pracovného pomeru. Tiež namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia.

12. V súvislosti s námietkou týkajúcou sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

13. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

14. V prejednávanej veci odvolací súd v odôvodnení svojho (dovolaním napadnutého) rozsudku rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 CSP a dostatočne sa vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalobkyne. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Dovolaním napadnutý rozsudok uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k

prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne závery. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Dovolateľka preto nedôvodne argumentovala, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv.

15. Pokiaľ dovolateľka tvrdila, že súdy nedostatočne zistili skutkový stav veci a došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu dôkazov, najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy (§ 237 ods. 1 písm. f/ OSP) dospel k záveru, že uvedené nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strán sporu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

16. Dovolací súd v súvislosti s námietkou dovolateľky, že súdy nevykonali jej výsluch, uvádza, že súd nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strany sporu. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky stranou sporu navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 420 písm. f/ CSP. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993, R 125/1999 a R 42/1993.

17. Podľa § 319 CSP súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré zamestnanec nenavrhol, ak je to nevyhnutné na rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz, na tento účel je zamestnávateľ povinný poskytnúť súčinnosť, ak to možno od neho spravodlivo žiadať.

18. Z citovaného ustanovenia, pre ktorý je charakteristickým príklon k vyšetrovaciemu princípu v civilnom súdnom konaní, možno vyvodiť, že súd vyvíja aktivitu súvisiacu s obstarávaním dôkazných prostriedkov až v prípade, keď je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej. Je potom zrejmé, že ak súdu postačia na rozhodnutie vo veci samej, t. j. na rozhodnutie individuálneho pracovnoprávneho sporu vykonané a predložené dôkazy, súd nebude obstarávať ďalšie dôkazné prostriedky, ale rozhodne na základe takýchto dôkazov zisteného skutkového stavu.

19. Teda ak v danej veci mal súd dostatočne zistený skutkový stav na základe v konaní vykonaného dokazovania a nevykonával ďalšie dokazovanie, nepostupoval v rozpore s citovaným § 319 CSP a nedošlo k jeho nesprávnemu procesnému postupu, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Pokiaľ ide o poučovaciu povinnosť treba uviesť, že žalobkyňa bola o procesných právach a povinnostiach súdom poučená (č. l. 30 - 31 spisu) a od začiatku konania bola zastúpená advokátom. Tento na pojednávaní 8. februára 2017 (č. l. 106 spisu) uviedol: „Netrvám na tom, aby žalobkyňa bola vypočutá“. Výsluch žalobkyne napokon navrhla žalovaná a súd ho zamietol (č. l. 109 spisu).

20. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne podľa § 420 písm. f/ CSP nie je prípustné.

21. Dovolací súd posudzoval aj prípustnosť dovolania vyvodzovanú dovolateľkou z § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

22. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú

otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie, ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

23. Dovolateľka v súvislosti s dovolacím dôvodom uvedeným v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP naformulovala otázky, ktoré nie sú právnymi otázkami, ale skutkovými otázkami. Z formulácie uvedených otázok je zjavné, že dovolateľka spochybňuje správnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom. Namietala skutkové závery, ktoré dovolací súd nie je oprávnený preskúmať, pretože v zmysle § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom z ktorého vychádzal odvolací súd. Dovolací súd nie je treťou inštanciou a preto sa ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 CSP a § 432 ods. 2 CSP.

24. Treba uviesť, že odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, založil svoje rozhodnutie na právnom závere, podľa ktorého pracovný pomer žalobkyne u žalovanej skončil uplynutím doby, na ktorú bol dohodnutý. Uzavrel, že „zo zisteného skutkového stavu je zřejmé, že medzi stranami sporu bolo od počiatku kontrahovania výkonu práce žalobkyne zřejmé uzatvorenie pracovného pomeru na dobu určitú počas zastupovania dlhodobej práceneschopnosti W.“. Teda v danom prípade išlo pri uzatvorení pracovného pomeru na dobu určitú o objektívne zistiteľnú skutočnosť, ktorá bola vymedzená v pracovnej zmluve a to zastupovanie počas dlhodobej práceneschopnosti W. Z takéhoto vymedzenia uzatvorenia pracovného pomeru na dobu určitú nemožno vyvodiť záver, že by išlo o neurčité dojednanie, pretože pracovný pomer mal trvať len počas zastupovania práceneschopnosti W.. Okolnosti týkajúce sa skúmania povahy a platnosti dohôd o vykonaní práce namietala žalobkyňa až v dovolacom konaní, pričom v súlade s § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. Napokon na skúmaní týchto otázok, ako vyplýva z uvedeného, súdy svoje rozhodnutie ani nezaložili, preto otázky súvisiace s ne/platnosťou dohôd o vykonaní práce neboli z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP otázkami významnými.

25. Dovolací súd posudzoval aj prípustnosť dovolania vyvodzovanú dovolateľkou z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

26. Z obsahu podaného dovolania je zřejmé, že žalobkyňa za právnu otázku (od vyriešenia ktorej napokon záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu), ktorá nebola v praxi dovolacieho súdu riešená považovala otázku vymedzenia trvania pracovného pomeru na dobu určitú a to zastupovanie konkrétneho zamestnanca počas jeho dlhodobej práceneschopnosti. Poukázala pritom na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 21 Cdo 2372/2002 a na právny záver v ňom vyslovený, keď nemá vedomosti o takomto rozhodnutí z ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (NS SR). Treba ale poukázať na to, že otázka vymedzenia trvania pracovného pomeru na dobu určitú bola Najvyšším súdom SR riešená, v rozsudku sp. zn. 5 Cdo 77/2001, uverejneného v časopise Zo súdnej praxe č. 26/2002, z ktorého vyplýva právny záver: „Pracovný pomer na dobu určitú možno v pracovnej zmluve vymedziť nielen konkrétnym dňom, ale aj iným spôsobom (napr. skončením pracovnej úlohy alebo iných prác, návratom ženy - zamestnankyne z materskej dovolenky a pod.) nevzbudzujúcim žiadnu pochybnosť, kedy sa má pracovný pomer skončiť. Takto dohodnutý pracovný pomer končí právnou udalosťou alebo uplynutím dohodnutej pracovnej doby bez toho, aby zamestnávateľ uplatnil niektorý z taxatívne uvedených

výpovedných dôvodov, bez akéhokoľvek ďalšieho obmedzenia (napr. prejednávania s príslušným odborovým orgánom alebo počas dočasnej práceneschopnosti či tehotnosti zamestnankyne a pod.).

27. Teda otázka vymedzenia trvania pracovného pomeru na dobu určitú bola už v rozhodnutiach najvyššieho súdu riešená, preto dovolanie žalobkyne vyvodzované z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nie je prípustné.

28. Najvyšší súd z týchto dôvodov dovolanie žalobkyne, prípustnosť ktorého nevyplýva z § 420 písm. f/ CSP, ani z § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP, odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

29. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.